

Usnesení

Krajský soud v Hradci Králové projednal ve veřejném zasedání konaném dne 21. října 2025 **odvolání obžalované** [REDAKCE], **narozené** [REDAKCE] v [REDAKCE], bytem [REDAKCE] [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu v Semilech ze dne 25. 2. 2025, číslo jednací 12 T 19/2023-1377, a rozhodl

takto:

Odvolání obžalované se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění

1. Rozsudkem Okresního soudu v Semilech byla obžalovaná [REDAKCE] uznána vinnou přečinem usmrcení z nedbalosti § 143 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se měla dle rozsudku okresního soudu dopustit tím, že přes své odborné vzdělání jako porodní asistentka si v rozporu s § 2900 občanského zákoníku, v platném znění v době skutku, jako rodička nepočítala tak, aby nedošlo k újmě na zdraví a životě novorozeného poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], přestože věděla, že existuje riziko pro plod při vaginálním porodu koncem pánevním s naléhající nožkou do porodních cest, který vyžaduje odborné vedení porodu zdravotnickými pracovníky, neboť dne [REDAKCE] 2022 na adrese [REDAKCE] č.p. [REDAKCE], okres [REDAKCE], nedbala rady porodní asistentky [REDAKCE], nar. [REDAKCE] [REDAKCE], která jí provedla vaginální vyšetření, při kterém zjistila, že plod dítěte se nachází v poloze koncem pánevním s naléhající nožkou do porodních cest, a s touto skutečností obžalovanou detailně seznámila, kdy jí dále sdělila, že k domácímu porodu se nedostaví, jelikož je nutné a nezbytné za účelem porodu navštívit Gynekologicko - porodnické oddělení v nemocnici, obžalovaná se sice vydala se svým manželem [REDAKCE] [REDAKCE], narozeným [REDAKCE], dne [REDAKCE] 2022, poté kdy v blíže nezjištěné době kolem 04:00 hodin u ní došlo k odtoku plodové vody s přímou kontrakcí, do Nemocnice v [REDAKCE], kde byla přijata na Gynekologicko - porodnické oddělení, tam však poté, co jí po provedeném vyšetření primárka oddělení [REDAKCE], narozená [REDAKCE] [REDAKCE], sdělila, že porod nelze vést vaginálně, ale pouze císařským řezem, neboť plod se nachází v poloze koncem pánevním naléhající nožkou do porodních cest, obžalovaná reagovala tak, že podepsala dne [REDAKCE] 2022 Informativní souhlas, tzv. negativní revers, ve kterém byla poučena a výslovně informována o tom, že v rámci řádné péče o její zdraví je třeba, aby se podrobila provedení císařského řezu, což jí i primárka vysvětlila s tím, že odmítání uvedené péče může mít další život, zdraví a zdravotní stav její osoby i plodu následky, včetně hypoxie, úmrtí plodu, infekční komplikace u plodu, a primárce přislíbila, že ihned pojedje do Oblastní nemocnice v [REDAKCE], kde se podrobí císařskému řezu, kam však nedorazila, místo toho odjela do místa svého trvalého bydliště, kde dne [REDAKCE] 2022 v brzkých ranních hodinách porodila za asistence manžela, novorozence [REDAKCE], u kterého došlo k hypoxicko - ischemické encefalopatii s atrofií mozku v důsledku klinicky udávaného dušení (asfyxie) poškozeného během porodu při prokázané nitroděložní poloze plodu v pozici tzv. koncem pánevním s nožkami v porodních cestách, bezprostředně po porodu pak obžalovaná neposkytla poškozenému odpovídající péči spočívající v okamžitém

210/2025

zavolání rychlé záchranné služby, v dostatečně provedené laické resuscitaci novorozence a zajištění tepelného komfortu novorozence, což se podílelo na prohloubení hypoxického stavu poškozeného novorozence, přičemž poškozený byl dne ■■■■ 2022 v 7:41 hodin letecky transportován do Fakultní nemocnice ■■■■, kde dne ■■■■ 2022 přes poskytnutou zdravotní péči zemřel, kdy smrt poškozeného nastala v přímé příčinné souvislosti s těžkým poškozením mozku, ke kterému došlo při klinicky udávaném dušení poškozeného během porodu.

2. Za toto jednání jí byl okresním soudem uložen trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 15 měsíců. Dalším výrokem byla poškozená Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra České republiky odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti rozsudku podala včasné odvolání obžalovaná. V rámci obsáhle odůvodněného opravného prostředku nejprve namítla, že skutek, který je obžalované kladen za vinu, částečně není trestným činem, neboť v době, kdy byl plod v těle obžalované, neměla obžalovaná povinnost dbát rad jiných osob, neměla povinnost se podrobit zdravotní péči, naopak měla právo na svobodný a informovaný souhlas, a tedy se svobodně rozhodovat o tom, jakou zdravotní péči využije či nevyžije, také měla právo na ochranu soukromého života a lidské důstojnosti, a tedy právo se svobodně rozhodovat o tom, zda a s kým bude sdílet svoji intimitu. Obžalovaná chtěla využít zdravotní péči, ale v Nemocnici ■■■■ jí byla péče při vaginálním porodu odpírána. Obžalovaná se v době, kdy plod byl v jejím těle, nedopustila žádného trestného činu, neboť neporušila žádnou povinnost, pouze realizovala svoje práva. Skutek, který se týká doby po vypuzení plodu z těla obžalované, nebyl předmětem obžaloby, proto ze strany soudu bylo porušeno právo obžalované na spravedlivý proces a obhajobu. Dále zde nejsou splněny znaky trestného činu, zejména skutek a příčinná souvislost nebyly dostatečně prokázány. Obžalovaná navrhuje, aby odvolací soud z podnětu odvolání obžalované napadený rozsudek zrušil a ve věci sám rozhodl tak, že obžalovanou zprošťuje obžaloby.
4. V prvním doplnění odvolání obžalovaná namítla, že rozsudek je v podstatných částech postaven na zjištěních, které nemají oporu v provedeném dokazování, je zde přítomný extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními a provedenými důkazy; je založen na selektivním přístupu k jednotlivým důkazům, nezohledňuje důkazy, které byly v rozporu s jeho předem pojatým přesvědčením o skutkovém ději a vině obviněné a kdy svému přesvědčení uzpůsobil důkazní situaci v rozporu s povinností posuzovat nestranně veškeré okolnosti svědčící at' již pro vinu či nevinu obviněného. V řízení před Nálezacím soudem došlo k podstatným vadám, i k porušením práva na řádnou obhajobu, automatickou aprobaci znaleckého posudku, a to jak z oboru porodnictví a gynekologie, tak z oboru psychiatrie, a výpovědi znalců bez kritického zkoumání, dále nebyla zachována ani totožnost skutku. Tyto a další vady řízení mají vliv na správnost a zákonnost Rozsudku. Dále namítla, že obžalovaná byla odsouzena za skutek, který není uveden v obžalobě v rozporu s § 220 odst. 1 trestního řádu, a to i při zohlednění materiálního náhledu na jednotu skutku, čímž byla i obviněná podstatně zkrácena na svém právu na obhajobu; byla nesprávně dovozena její trestní odpovědnost, neboť žena dle českého práva nenese odpovědnost, ergo trestní, za své těhotenství a porod; projednávaný skutek není trestný, neboť absentuje jeho objektivní stránka i jeho subjektivní stránka; a konečně posuzovaný skutek postrádá protiprávnost,

Shodu s prvopisem potvrzuje ■■■■.

210/2025

neboť v něm nepředstavuje porušení prevenční povinnosti dle § 2900 občanského zákoníku. Došlo k podstatnému rozporu mezi odůvodněním Rozsudku v ústní a písemné podobě (!), během hlavního líčení nalézací soud tvrdil, v souladu se závěrečnou řečí státní zástupkyně, že příslušný trestný čin nevyžaduje ke svému naplnění porušení právní povinnosti (!). V písemném vyhotovení uvádí, vůbec poprvé za celé řízení (!), že v jednání spatřuje porušení obecné prevenční povinnosti. S tímto viděním porušení práva nebyla obviněná, ani její obhajoba za celou dobu nijak seznámena, nebylo tedy možné se s tím argumentačně vypořádat což by udělala. Je porušením ústavního rozměru, pokud obviněný neví, co je mu kladeno za vinu, nezjistí to ani během vynesení rozsudku, a seznámí se s tím až s písemným vyhotovením. Dále v doplnění obžalovaná podrobněji rozebírá namítané vady. Především potom obžalovaná dle svého vyjádření je odsuzována za to, že úmyslně porodila doma, čímž své novorozené dítě usmrtila, neboť dle Nalézacího soudu jí v kontextu projednávaného případu stihala právní povinnost porodit ve zdravotnickém zařízení, kde by dle Nalézacího soudu stejný výsledek porodu nenastal. Již toto zhodnocení je *prima facie* problematické, neboť nebere v potaz ústavně garantované právo na svobodnou volbu o způsobu a místě porodu, autonomie pacienta a rovněž staví na hypotéze absence obdobného následku při porodu ve zdravotnickém zařízení, která nebyla v řízení jakkoliv posuzována.

5. Ve třetím, obsahově nejobsáhlejším podání obžalovaná namítá absenci právního základu trestní odpovědnosti s tím, že nebyla v době skutku vázána žádnou konkrétní právní povinností, kterou by porušila. Rozhodnutí neakceptovat císařský řez bylo výkonem ústavně chráněného práva, nikoliv protiprávním jednáním. Dále je dle jejího názoru nesprávně aplikován občanský zákoník a zároveň porušena zásada předvídatelnosti práva, když obžalovaná nemohla předvídat, že její jednání bude považováno za trestné. Trestní právo totiž nemůže suplovat absenci regulace v oblasti porodní péče. Dále v době činu chyběl objekt trestného činu, protože plod nebyl právní osobou, a proto nemohl být objektem trestněprávní ochrany. Taktéž nebyla prokázána příčinná souvislost mezi jednáním obžalované a smrtí dítěte. Obžalovaná nejednala s úmyslem ani z nedbalosti. Její rozhodnutí bylo motivováno důvěrou v přirozený porod a obavou z císařského řezu. Dle odvolání obžalovaná chtěla rodit v nemocnici, ale nebylo jí to umožněno. Dále odmítá, že by nevolala záchrannou službu či neprováděla resuscitaci. Proto nemohla naplnit ani znaky trestného činu neposkytnutí pomoci dle § 150 tr. zákoníku. Trestní právo nemá být dle obžalované vynuocovat lékařská doporučení a nemá být ani ovlivněno názory veřejnosti. Další námitky směřují vůči závěrům znalců s tím, že znalci připustili nemožnost určit přesnou příčinu hypoxie, a dále vůči neprovedení obhajobou navržených důkazů. Závěrem všech odvolání obžalovaná navrhl, aby byla obžaloby v celé rozsahu zproštěna.
6. K veřejnému zasedání se obžalovaná nedostavila, přičemž se řádně omluvila a požádala o konání jednání v její nepřítomnosti. Účast obžalované u veřejného zasedání konaného k projednání jí podaného odvolání nebyla nezbytná, a proto bylo veřejné zasedání konáno v její nepřítomnosti. U jednání setrvala obžalovaná prostřednictvím svých obhájkyň na podaném odvolání. Státní zástupce oproti tomu navrhl podané odvolání zamítnout s tím, že rozhodnutí okresního soudu je správné a odvolací námitky nedůvodné. Státní zástupce neměl návrhů na doplnění dokazování před odvolacím soudem. Obhájkyň obžalované navrhy doplnění dokazování o doplnění znaleckých posudků z oborů porodnictví a soudního lékařství. Tyto důkazní návrhy krajský soud zamítl, neboť dokazování tak, jak bylo okresním

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

210/2025

soudem provedeno, bylo dostatečné pro rozhodnutí o podaném odvolání. Navíc obhajobě nic nebránilo předložit vlastní znalecký posudek postupem dle § 110 a tr. řádu.

7. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr. řádu mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.
8. Napadený rozsudek vzešel z řízení, v němž bylo postupováno podle trestního řádu a v němž nedošlo k žádným vadám, zejména pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby. V takto provedeném řízení okresní soud vykonal důkazy nutné pro zjištění skutkového stavu věci, přičemž tyto důkazy zhodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Přitom nepochybil, pokud při jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že obžalovaná svým jednáním naplnila skutkovou podstatu trestného činu usmrcení z nedbalosti § 143 odst. 1 trestního zákoníku.
9. Na rozdíl od obhajoby krajský soud neshledal, že by mezi skutkovými zjištěními a provedenými důkazy existoval extrémní rozpor. Okresní soud provedl důkazy jak k situaci před započatím porodu, kdy svědkyně [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] opakovaně poučily obžalovanou o aktuální situaci a výrazných rizicích úmrtí dítěte při klasickém porodu. Z výpovědi svědkyně [REDAKCE] navíc vyplynulo, že obžalovaná měla s císařským řezem souhlasit, avšak s tím, že z [REDAKCE] odjede do nemocnice v [REDAKCE]. Uvedené však obžalovaná neučinila. Dále okresní soud provedl veškeré dostupné a potřebné důkazy k zjištění situace na místě porodu dne [REDAKCE] 2022, kdy vyslechl zdravotnický personál (svědci [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE]). Z těchto výpovědí je možné bez důvodných pochybností dovést závěry, ke kterým okresní soud dospěl, konkrétně to, že oproti obdobným situacím byla situace na místě nezvykle klidná, obžalovaná reagovala bez emocí, přes rady operátorky po telefonu obžalovaná neprováděla resuscitaci dítěte, dítě bylo nahé, podchlazené a hlavním zájmem obžalované a jejího manžela bylo to, aby byla zachována placenta. Obžalovaná záchranářům sdělila, že byla s manželem v nemocnici předchozího dne informována o tom, že to k porodu není, což neodpovídá dalším důkazům, neboť tvrzení, které na místě obžalovaná poskytla záchranářům je v příkrém rozporu s výpovědí svědkyně [REDAKCE], která i sama kontaktovala [REDAKCE] o cestě obžalované do jeho nemocnice. Přístup samotné obžalované k těhotenství a zejména k situaci po činu dokumentují výpovědi dalších svědků, zejména [REDAKCE] a [REDAKCE]. Vina obžalované je správně dovozována i na základě výsledků znaleckého zkoumání a následného vylisování znalců, kdy ze znaleckého posudku [REDAKCE], MUDr. Straňáka a [REDAKCE] vyplynulo, že poškozený nemohl být po porodu bez známek života a v případě okamžité a správné pomoci mohlo být zabráněno progresi hypoxie a následného těžkého poškození mozku. K příčině smrti poškozeného se vyjádřili znalci MUDr. Hejna a MUDr. Zátopková s tím, že poškozený neměl žádné vývojové vady, nebylo zjištěno nic, co by mělo ovlivňovat životaschopnost poškozeného a příčinou smrti bylo dušení poškozeného

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

210/2025

během porodu. Z listinných důkazů pak vyplývá mimo jiného i průběh těhotenství a zejména opakované důrazné poučování obžalované o výrazných rizicích při vaginálním porodu. Přehlédnout nelze ani vzdělání obžalované, včetně tématu její závěrečné bakalářské práce z [REDACTED] 2021. Uvedené důkazy plně vyvracejí popěrnou obhajobu obžalované a tvoří podklad pro dovození její trestní odpovědnosti.

10. Okresní soud nerezignoval na svoji povinnost věnovat se případným rozporům v provedených důkazech, kdy lze odkázat zejména na jeho úvahy v bodě 51 odůvodnění, stejně jako popis skutečností, které zakládají trestní odpovědnost obžalované v bodě 52 odůvodnění. Přitom správně odkázal na velmi podobnou trestní věc řešenou Ústavním soudem ČR pod sp. zn. I. ÚS 605/24, kdy z nálezu je mimo jiné jasně vyplývající, že dítě je v průběhu porodu chráněno trestním právem, čímž je jasně vyvrácena odvolací námitka obžalované o tom, že v době rozhodného jednání nebyl plod právní osobou, a tedy nemohl být objektem trestněprávní ochrany. Zároveň je potom v návaznosti na uvedený nález třeba dovodit, že v návaznosti na provedené důkazy, zejména výpovědi shora konkretizovaných svědků a listinné důkazy si obžalovaná (i vzhledem ke svému vzdělání) byla vědoma kumulace rizik, v jejichž důsledku byl domácí vaginální porod zjevným rizikem pro život dítěte. Při této znalosti nezajistila obžalovaná pro poškozeného dostatečnou předporodní péči, přes dostatečná varování vystavila dítě v průběhu porodu nepřiměřenému riziku pro jeho život a zdraví, stejně jako neposkytla, resp. nezajistila včasnou a dostatečnou péči po porodu. S právním pohledem obhajoby ve vztahu k zásadě *neminem laedere* se krajský soud proto neztotožnil. Poškozeného [REDACTED] do rizikové a život ohrožující situace dostala právě obžalovaná zahájením velmi rizikového domácího porodu bez náležité asistence. I při částečné úpravě popisu skutku v návaznosti na provedené dokazování byla totožnosti skutku plně zachována a obžalovaná nebyla uznána na vinu přísnějším trestným činem, než pro který byla podána obžaloba. Subjektivní stránka nedbalostního trestného činu byla bezpečně dovozena, neboť obžalovaná věděla, jaký následek může v důsledku jejího jednání nastat. Byť jej dle okresního soudu sama nepředpokládala, v konečném důsledku nastal. V této souvislosti krajský soud musí zmínit i jiný možný výklad, a to ten, že pokud by pachatel (obžalovaná) věděla o výrazné možnosti úmrtí dítěte při porodu a nečinila nic, čím by měla následek předejít - bylo by jí to ve své podstatě jedno, zda následek nastane či nikoliv (úmysl nepřímý), byla by na místě zcela jiná právní kvalifikace, v krajním případě i dle § 140 tr. zákoníku. Otázkou je, na jaké konkrétní skutečnosti obžalovaná přes opakovaná naléhání odborníků spoléhala, když dne [REDACTED] 2022 (při vědomí možných rizik, včetně těžké újmy a možné smrti dítěte) zahájila domácí porod pouze za přítomnosti svého manžela. Uvedené je však v současném procesním stádiu věci jen teoretickou úvahou bez možného ovlivnění výsledku trestního řízení.
11. Ani další odvolací námitky obžalované neobstojí. Obžalovaná nebyla nijak zkrácena na svém právu na obhajobu. K takové situaci nemůže dojít jen proto, že okresní soud neprovede jí navrhované důkazy či nedovodí skutkové děj v souladu s názorem obhajoby. Obhajoba velmi zjednodušeně namítá, že obžalovaná je odsuzována za to, že úmyslně porodila doma, čímž své novorozené dítě usmrtila. Jedná se o značně zjednodušené tvrzení, kdy z rozhodnutí okresního soudu je zřejmé, že obžalovaná je odsuzována za realizaci domácího vaginálního porodu za účasti jen svého manžela bez odborné asistence lékařského personálu a vybavení v situaci, kdy byla opakovaně důrazně poučena o tom, že vzhledem k poloze plodu hrozí vysoké riziko pro dítě, včetně infekce a hypoxie s následným úmrtím. Bez ohledem na Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

210/2025

opakuující se tvrzení o právu obžalované na realizaci porodu v místě a způsobem jí zvoleným je v daném případě rovněž chráněn život a zdraví plodu v průběhu porodu (viz I. ÚS 605/24) a matka (obžalovaná za následek v podobě následné smrti vzniklé v přímé příčinné souvislosti s takto provedeným porodem nese plnou trestní odpovědnost.

12. Zcela hypotetické a bez vlivu na trestní odpovědnost za jednání a následek jsou úvahy obžalované o tom, zda by stejný následek vznikl či nikoliv při porodu v nemocnici, ať již vaginálně či císařským řezem. V této souvislosti nezbývá než připomenout, že primární snahou obžalované na počátku nebylo realizovat domácí porod, avšak porod přirozený, vaginální s tím, že odmítala císařský řez, který jako jedinou možnost indikovalo hned několik lékařů. K domácímu porodu se obžalovaná rozhodla až poté, kdy nemocnice v [REDACTED] odmítla vaginální porod realizovat. Stejně nepodstatné jsou pro trestní odpovědnost obžalované právní úpravy domácích porodů, včetně odpovědnosti za domácí porod v jiných zemích. Rozsáhlá obhajoba obžalované je založena na podrobném nesouhlasu s právní úpravou v České republice, zdůrazňování práva matky plně rozhodovat o způsobu porodu bez ohledu na rizika pro počaté dítě za objektivně dané situace a provedené důkazy se snaží vyhodnocovat spekulativně ve prospěch obžalované. Krajský soud však má zato, že z důkazů provedených okresním soudem lze bez dalšího učinit jednoznačný závěr, že se obžalovaná dopustila trestné činnosti, pro kterou byla státním zástupcem podána obžaloba, přičemž úprava popisu skutku odpovídá provedenému dokazování. Okresní soud provedl veškeré potřebné důkazy, vyvodil z nich patřičné závěry a své rozhodnutí okresní soud řádně odůvodnil. Dané jednání je trestné, minimálně tak, jak ve svém rozsudku uvedl okresní soud.
13. Rovněž trest, který byl obžalované uložen okresním soudem, je v souladu se zákonem. S přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu i k osobě obžalované uložený trest nelze považovat za postih, který je ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele, anebo že by uložený druh trestu byl ve zřejmém rozporu s jeho účelem. Okresní soud důvodně přihlédl k absenci přitěžujících okolností a při shledání jedné polehčující okolnosti uložil v rámci trestní sazby do 3 let trestu odnětí svobody trest v délce 10 měsíců, tedy ještě v rámci první třetiny zákonného rozpětí. Navíc byl výkon trestu u obžalované podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 15 měsíců, tedy velmi blízko samotné spodní hranice dle § 82 odst. 2 tr. zákoníku. Takto uložený trest nelze označit jako trest nepřiměřeně přísný (viz § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu), což krajskému soudu neumožňuje jeho změnu.
14. Výrok o odkázání poškozené zdravotní pojišťovny na řízení ve věcech občanskoprávních nebyl odvoláním napadán. Jedná se přitom o rozhodnutí v adhezním řízení, které je pro obžalovanou nejvíce příznivé.
15. Závěrem lze shrnout, že na základě výsledků přezkumného řízení a s ohledem na vše shora uvedené krajský soud dospěl k závěru, že rozsudek Okresního soudu v Semilech ze dne 25.2.2025, č.j. 12 T 19/2023-1377, netrpí vadami, pro které by bylo nutno jej zrušit či doplnit. Žádné vady nebyly shledány ani v řízení vydání rozsudku předcházející. Odvolací námitky obžalované proti tomuto rozsudku krajský soud neshledal důvodnými. Proto bylo podané odvolání podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

210/2025

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1) písm. a) až m) nebo § 265b) odst. 2) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Hradec Králové 21. října 2025

JUDr. Petr Vaněček, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].